

# Trefzekere aquarellen

ollectie d'art, Keizersgracht 516: onstant, aquarellen, tot 24 mei. Di. t/m a. 12-17 uur.

Alleen al om een aantal aquarelportretten is het de moeite waard naar de expositie van Constant Amsterdam, 1920) te gaan kijken. Het is toch een wonderlijke zaak met hem. Jarelang bouwde hij aan zijn project „New-Babylon”, waarin hij filosofeerde over een nieuwe samenleving, die ingevuld zou worden door bevrijde mensen. Behalve gedachten op papier ontstonden er toen ook tekeningen en een aantal schilderijen, die zijn Babylon denkbeeldig voorstellen. Daarna brak er een periode van stilte aan. Die plotseling werd verbroken met een expositie van olieverschilderijen. Een spraakmakende zaak.

Constant bloeide weer. En de wortels van die nieuwe ontwikkeling bleken te liggen in de Europese traditie en de daarin diep verankerde kunst. De man, die samen met Appel en Cornelle ooit een van de



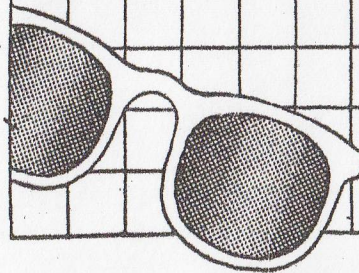
Constants visie op Hannie Schaft, het meisje met het rode haar, dat in de oorlog door de Duitsers is doodgeschoten.

Nederlandse oprichters is geweest van Cobra, wiens schilderijen toen „schreeuwen” van vorm en kleur waren, de kunstenaar die zeer lange tijd zich moedwillig afzijdig

hield van elk officieel kunstgebeuren, die man is nu terug met recente aquarellen, die in de meeste gevallen van een bijzondere schoonheid zijn in de traditionele zin van het woord.

Het aquarel is een uiterst moeilijk en fijnzinnig afgestemde techniek. Constant beheerst deze volkomen. Zijn bladen dringen de vergelijking van kamermuziek op, lichtvoetig en geestig. De meeste bladen zijn van het laatste en eenalastste jaar. Aanleidingen vond hij in de culturele geschiedenis van Europa en de oudheid. Zo vallen zijn denkbeeldige portretten het eerst op, o.a. van belangrijke figuren uit de letterkunde zoals Beaudelaire, Georges Sand en Leautréumont. Vooral het portret van Georges Sand is van een bijna kwijnende en juist daarom zo intrigerende schoonheid. Het is niet Georges Sand alleen, het is meer, het is een boven het incident uitgeheven gezicht van een vrouw die achter de oogleden dingen ziet die slechts vermoed kunnen worden. Zo'n zelfde diepe indruk maakt het portret van de ziener Homerus, de mond

## Kunstkijk van Frans Duister



als een gespannen streep, het hoofd als luisterend naar stemmen, die onvergetelijke gestalten zullen oproepen van over zee. En dit alles als het ware achteloos en, zoals ik opmerkte, muzikaal op het papier gezet, in een snelle vluchtige toets, in een harmonisch afgestelde kleurenmengeling.

Een enkele keer doemt het „decor” van New-Babylon nog op. Maar slechts als achtergrond voor de menselijke komedie. De mens is in zijn vele vormen terug in het werk van Constant. Vaak is hij verbonden met de geschiedenis of met een idee (bijvoorbeeld: De Sade in zijn ondergang of „De verloren zoon”). En trefzeker weet hij „werkend vanuit schijnbaar toevallige vlekken en spatten, die gestalten naar het oppervlak van de herkenbaarheid te brengen.

Tussen al die figuren twee portretten: van Edith Piaf en van „Het meisje met het rode haar”, van twee bewust levende vrouwen; de eerste, die nergens spijt over had, de tweede, die spijt zal oproepen bij degenen die in de oorlog te weinig deden. Want met dat meisjesportret legde Constant zijn idee over de doodgeschoten verzetsstrijdster Hannie Schaft vast. Heel eenvoudig, met menselijke trekken en waardigheid.

# Eerst papier, daarna beelden

Wetering Galerie, Lijnbaansgracht 288: Michiel Schierbeek, beelden, tot 5 juni. Di. t/m vr. 12-14 en 15-18 uur, za. 12-17 uur.

Michiel Schierbeek (1948) kreeg in Amsterdam zo op het eerste gezicht een traditionele vorming aan de Rietveldacademie. Hij trad voor het eerst naar buiten met subtiele papierwerken, die zich uitsluitend op het platte vlak manifesteerden. Om het eenvoudig te zeggen,

gewerkt met als resultaat een aantal beelden en plastische objecten, die hij nu voor de eerste keer laat zien.

Door dat papervrouwen is Schierbeek op het idee gekomen de ruimte in te gaan. Je zou hem een „minimalist” kunnen noemen. Met een bijzondere aandacht en gevoel voor niet-traditionele vorm-mogelijkheden. Hij schetst elke plastiek eerst volledig uit, maakt er vervolgens houten modellen van, op ware grootte, nauwkeurig gezaagd, ge-

werksplaats dan hebben ze de kleur van gloednieuwe ijzeren kachels. Door ze echter te laten roesten, zodat ze mooi bruinig worden, voegt hij toch iets atmosferisch aan het beeld toe.

Michiel Schierbeek laat ook enkele uit elkaar gezaagde en opnieuw in elkaar gezette blauwe hardstenen beelden zien.